

treni » așezate la Plătărești, Tunari, Dragomirești¹, 25 de familii mai ales din Karnobat stabilite la Pleana², 24 de familii de « silistreni » așezate la Ciocănești³ și Orăști⁴ ș.a. Dintr-un raport trimis Vistieriei se vede că pe la o singură carantină trecuseră peste Dunăre 70 de familii din județul Ilfov. Cereri de întoarcere respinse de Divan făcuseră și unii dintre bulgarii așezați încă din 1809—1810 în multe sate din județul Ilfov sau din Teleorman⁵.

În iunie 1833, băjenarii din satele județelor Olt și Teleorman — Spătărei, Vișoara, Licurici, Părul Rotund, Rădoești și Butculești — cer să plece. Vistieria trimisese însă ocîrmuirii catagrafia din 1831 și mulți nu se găseau înscriși într-însa, ceea ce arată fie o scăpare a comisiei, fie așezări mai vechi. De aceea li se cerea plata dărilor. Aceasta a determinat pe băjenarii din satul Licurici să « săvîrșescă zurbalic asupra suptocîrmuitorului sărind cu topoarele cînd li se cerea militari »⁶. Cererile sînt repetate în iulie, adăugîndu-se apoi și unele familii din Caravaneți, Brebeni, Găurici (25 de familii), Ipotești (60 de familii), Calomfirești (25), Mitropolia (Nanov) (44). După numeroase cercetări și liste s-a dovedit însă că cei din Ipotești veniseră în țară în 1803, că 20 de familii din Brebeni se așezaseră în acest sat în 1825 și numai opt familii se stabiliseră aici în 1829. Ca atare, Vistieria nu-i lăsa să plece decît pe cei ce erau cu adevărat băjenari, adică veniți după 25 aprilie 1828, și puteau dovedi acest lucru. Toți erau de pe marginea Dunării, din părțile Vidinului, Rahovei și Nicopolei.

Cererii de plecare dăduseră în 1833 și băjenarii din județul Ialomița: 41 de familii din satul « numit de noi (băjenarii) Mîrleanul », precum și alte 11 așezate la Cadîna, 32 de familii din Păpurenii « ce-i zice Ostrovul Nicolii » și 45 de familii din Ceacul. Ultimii, toți bulgari, trecuseră la nord de Dunăre de pe malul vecin în aprilie-mai 1828 și, făcîndu-și case, și-au împlinit « ei singuri o siliște ce se zice Ceacul », după cum scrie ocîrmuirea județului către Vistierie, arătînd astfel înființarea acestor două așezări (Mîrleanul și Ceacul). Cei din Mîrleanul și din Păpurenii erau însă în mare parte români. Pînă la urmă, chiar dacă unora li s-au dat bilete de plecare, destui au fost cei care s-au răzgîndit și au rămas pe loc. De pildă, din cele 11 familii din Cadîna, 9 au declarat că vor să rămînă în țară⁷.

În sfîrșit, cereri mai puține au adresat în 1833 bulgarii așezați prin satele județelor Vlașca (2 familii din Grosu și 52 din Oinac și Giurgiu)⁸ și Rîmnicu-Sărat—25 de familii din Bagna ce se întorceau la Babadag⁹, după cum alte familii

¹ Arh. st. Buc., dos. 3 178/1831, f. 566; *Vistieria*, dos. 3 201/1831, f. 1 198—1 199.

² Arh. st. Buc., dos. 3 178/1831, p. 581 și 636.

³ *Ibidem*, f. 662—664.

⁴ Arh. st. Buc., dos. 3 201/1831, f. 908.

⁵ Încă din 1832 ceruseră reîntoarcerea 60 de familii din Brănești. Ele revin în 1833 alături de cele din Valea Dragului, Vărăști, Fundeni, Dudești, Afumați, Călnău, Domnești de jos, Tunari, Grisu și Jilava. Dat fiind că acum erau birnici obișnuiți ai țării, cererile lor nu au fost admise. Arh. st. Buc., *Vistieria*, dos. 3 178/1831, f. 524 și 586. Cei din Brănești cereau să plece deoarece « de la întocmirea Regulamentului încoace nu mai putem trăi din pricină că ni s-au strîmtoat locurile ». Arh. st. Buc., *Vistieria*, dos. 3 201/1831, f. 876.

⁶ Arh. st. Buc., *Vistieria*, dos. 3 201/1831, f. 876.

⁷ Pentru băjenarii din Ialomița, *ibidem*, f. 754, 819—821, 962—964, 968, 969, 1 081—1 083, 1 133 și 1 233. Lista familiilor din Ceacul la f. 911, 1 081—1 083, a celor din Mîrleanul la f. 1 086—1 087, a celor din Păpurenii la f. 1 135—1 136. Vezi și dos. 3 178/1831, f. 657—658.

⁸ Arh. st. Buc., *Vistieria*, dos. 3 201/1831, f. 895—896. Mulți erau din Karnobat. Aceste familii n-au plecat imediat și între timp unele s-au răzgîndit, rămînînd în țară și în 1834. Cele 50 de familii din Vlașca aveau 3 180 de vite mici și mari (f. 1 421 și 1 478—1 480).

⁹ Arh. st. Buc., dos. 3 178/1831, f. 594.